
Zekerheidstelling

bij

opslag

en

domiciliëringsprocedure invoer

Inhoudsopgave:

1. INLEIDING	2
2. ZEKERHEID	3
2.1 ALGEMEEN	3
2.2 DOELSTELLING VAN DEZE VERHANDELING.....	3
3. ZEKERHEID IN DE BASIS:	4
3.1 INLEIDING OP ZEKERHEID	4
3.1.1 <i>Algemeen</i>	4
3.1.2 <i>Doel van de zekerheid</i>	4
3.1.3 <i>Relatie met de douaneschuld</i>	4
3.1.4 <i>Taken Douane</i>	5
3.1.5 <i>Vormen van zekerheid</i>	5
3.1.6 <i>Vaststellen van de hoogte van de zekerheid</i>	5
3.1.7 <i>Wijze van zekerheidstelling</i>	6
3.1.8 <i>Ontheffing en matiging van de zekerheid</i>	6
3.1.9 <i>Opzeggen borg</i>	6
3.1.10 <i>Uitwinnen van de zekerheid</i>	6
3.2 ZEKERHEID BIJ OPSLAG EN DOMPROC. INVOER; NU EN IN DE TOEKOMST	7
3.2.1 <i>De douaneregelingen</i>	7
3.2.2 <i>Verplichte of facultatieve zekerheid</i>	7
3.2.3 <i>Doorlopende zekerheid</i>	8
3.2.4 <i>Vaststellen van de hoogte van zekerheid</i>	9
3.2.5 <i>Matiging van de zekerheid</i>	11
3.2.6 <i>Bewaking hoogte zekerheid</i>	14
3.2.7 <i>AEO-certificering</i>	15
4. DOELSTELLINGEN VAN DE EUROPESE COMMISSIE:	18
4.1 MCC/MCCIP	18
4.2 INVLOED AEO-CERTIFICERING.....	18
4.3 FINANCIEEL BELANG ZEKERHEIDSTELLING.....	19
5. TOT SLOT:	21
LITERATUURLIJST:	23

1. Inleiding

Zekerheid is een sinds eeuwen bestaande methode om financiële zekerheid te krijgen over een op te eisen schuld. Zowel in de burgermaatschappij, de financiële wereld maar ook binnen de fiscale wereld wordt veelvuldig gebruik gemaakt van deze methode.

In deze verhandeling probeer ik een inkijk te geven in de huidige werkwijze op het gebied van zekerheidstelling binnen de Douane, is deze nog van deze tijd of zou deze op basis van de huidige inzichten aan vernieuwing toe zijn?

Voor de Douane is de communautaire wetgeving op het gebied van zekerheidstelling in grote mate bepalend, de ruimte voor de individuele lidstaat is daarmee beperkt. Dit roept de vraag op of men binnen de Europese Unie in de besluitvorming op het gebied van de zekerheid is meegegaan met de tijd.

Heeft de komst van nieuwe wetgeving hierop nog invloed en houdt de Europese Commissie zich aan zijn eerder gedane uitgangspunten op het gebied van lastenverlichting voor het bedrijfsleven, in het bijzonder op het gebied van de zekerheidstelling?

Ontwikkelingen in de huidige maatschappij kunnen een positief maar natuurlijk ook een negatief effect hebben op de mogelijkheden voor vereenvoudiging en lastenverlichting. De economische crisis en de ten gevolge daarvan minder rooskleurige financiële positie van veel ondernemingen kan de wetgever het gevoel geven dat hij op dit moment een groter financieel risico loopt en dat hij zich daar beter tegen moet beschermen, maar is dat ook zo? Vasthouden of uitbreiden van bestaande waarborgen op het gebied van de financiële zekerheid kunnen in dat geval het gevolg zijn waardoor de lastenverlichting en vereenvoudiging onder druk komen te staan.

Tegelijkertijd is de wetgever intensief bezig met het zoeken naar andere toezichtmethoden, certificering van ondernemingen en modernisering van het toezicht leiden tot een situatie waarin de wetgever durf toont om op basis van vastgestelde criteria een uitspraak te doen over het niveau van betrouwbaarheid van een onderneming. De wetgever biedt in dat geval de ruimte voor een aangepast (vereenvoudigd) toezicht arrangement. Maar in hoeverre wordt deze ruimte ook bij de zekerheid benut EN leidt deze ruimte op dit moment ook daadwerkelijk tot vereenvoudiging c.q. financiële lastenverlichting bij de klant.

De vraag is dan ook: wordt de betrouwbare partner beloond voor zijn inspanningen?

2. Zekerheid

2.1 Algemeen

In douanetechnische zin betekent het “stellen van zekerheid” dat de betaling van een ontstane douaneschuld of douaneschuld die eventueel in de toekomst kan ontstaan, gegarandeerd wordt door het stellen van een financiële waarborg. Deze waarborg noemen we zekerheid. Er wordt hier dus een onderscheid gemaakt tussen een schuld welke al is ontstaan en een schuld welke mogelijk kan ontstaan, dit onderscheid komt verder tot uiting in de door de wetgever gekozen aanpak.

2.2 Doelstelling van deze verhandeling

In deze verhandeling beperk ik me tot het gebied van de zekerheidstelling bij de douaneregelingen opslag en domiciliëringsprocedure in het vrije verkeer brengen¹. Enerzijds vanwege het feit dat deze regelingen binnen Nederland veelvuldig worden toegepast en daarbij grote financiële belangen spelen, anderzijds omdat juist in tijden van economische crisis alle mogelijkheden om te komen tot een financiële lastenverlichting voor het bedrijfsleven benut zouden moeten worden. Uiteraard binnen de bandbreedte c.q. de wettelijke mogelijkheden die de communautaire wetgeving daarin biedt of in de toekomst zou kunnen bieden.

De financiële belangen binnen deze regelingen zijn omvangrijk waardoor elke vereenvoudiging of versoepeling op het gebied van de zekerheidstelling direct zal leiden tot financiële lastenverlichting voor de betrokken ondernemingen.

Een en ander brengt me tot de volgende probleemstelling:

- Wat zijn de effecten op het gebied van de zekerheid voor een Authorised Economic Operator (AEO) en de daarbij behorende voorwaarden en welke effecten hebben deze op de lastenverlichting.
- Wat zijn de mogelijkheden voor de zekerheid binnen de huidige wetgeving in het CDW² en TCDW³ en, zoals al eerder aangehaald, welke wijzigingen en nieuwe mogelijkheden biedt het MCC⁴ en de nog in ontwikkeling zijnde toepassingsbepalingen in het MCCIP⁵.
- Welke ruimte heeft de lidstaat zelf nog om, binnen de kaders van de Europese regelgeving, verder te gaan met het “faciliteren” van het bedrijfsleven.

¹ Het CDW spreekt van “in het vrije verkeer brengen”, in de dagelijkse praktijk wordt de term domiciliëringsprocedure invoer of domproc. invoer gebezigd, zo ook in deze verhandeling.

² Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad, tot vaststelling van het Communautair Douane Wetboek (CDW)

³ Verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie, houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek (Toepassingsverordening CDW)

⁴ Modernised Customs Code, regulation (EC) 450/2008

⁵ Consolidated preliminary draft of the MCCIP (Modernised Customs Code Implementing Provisions), versie TAXUD/MCCIP/2010/100-2

3. Zekerheid in de basis:

3.1 Inleiding op zekerheid

3.1.1 Algemeen

Zekerheid is voor de gemiddelde douanemedewerker maar ook voor de meeste “externe partijen” geen dagelijkse kost. Voordat ik in deze verhandeling dieper in ga op het specifieke onderwerp van zekerheid bij douaneregelingen opslag en domiciliëringsprocedure invoer zal ik vooraf proberen op hoofdlijnen inzicht te verschaffen in dit specifieke vakgebied. In deze paragraaf geef ik allereerst een toelichting op het vakgebied van de zekerheid.

Het wettelijke kader met betrekking tot de zekerheid is opgenomen in het CDW, nadere uitwerking heeft plaatsgevonden in de TCDW en binnen nationale bepalingen zoals de Algemene Douanewet. Verdere toepassing is nader uitgewerkt in het Handboek Douane.

Zekerheid:

In de dagelijkse praktijk van het douanewerk komt men het stellen van zekerheid regelmatig tegen. Veelal zal het stellen van zekerheid samenhangen met de volgende zaken:

- het doen van een douaneaangifte,
- het hebben van een communautaire of nationale vergunning voor douane- of belastingzaken,
- gebruik maken van uitstel van betaling.

De vraag of en wanneer er zekerheid gesteld moet worden vind je vooral terug in de communautaire wetgeving. In het CDW is in verschillende hoofdstukken bijvoorbeeld over tijdelijke opslag, de douanebestemmingen en invordering van de douaneschuld bepaald of er voor de verschillende regelingen al dan niet zekerheid moet worden gesteld.

In een aantal gevallen is het stellen van zekerheid facultatief en wordt de beslissing daarover aan de douaneautoriteiten in de lidstaten overgelaten (artikel 190 CDW).

Nederland heeft gebruik gemaakt van deze bepaling en heeft in het Handboek Douane, onderdeel 27.00.00 een nadere uitwerking gegeven in welke gevallen en tot welke hoogte er zekerheid gesteld moet worden in het kader van deze facultatieve zekerheidbepaling in het CDW.

3.1.2 Doel van de zekerheid

Het stellen van zekerheid is dikwijls een voorwaarde voor het verkrijgen van een vergunning (bijvoorbeeld voor douaneregelingen opslag en/of vereenvoudigde procedures) of om goederen vrij te geven. In het algemeen dient het bedrag van de gestelde zekerheid ter dekking van;

- het schuldbedrag dat is ontstaan als gevolg van een douaneaangifte,
- het schuldbedrag dat kan ontstaan wanneer bepalingen en voorwaarden die in een vergunning zijn opgenomen, niet worden nagekomen.

Het belang voor het bepalen van de hoogte van de zekerheid is groot, vooral de zekerheid die dient ter dekking van een eventuele schuld die kan ontstaan voor de “eigen middelen” van de EU moet nauwkeurig worden vastgesteld. Indien een douaneschuld voor die middelen niet wordt betaald en de gestelde zekerheid is onvoldoende om deze schuld te dekken dan zal het tekort door de lidstaat zelf moeten worden betaald.

3.1.3 Relatie met de douaneschuld

Zekerheid heeft een directe relatie met het bedrag van de douaneschuld. Daarbij wordt een onderscheid gemaakt in de douaneschuld welke al is ontstaan en de douaneschuld welke mogelijk in de toekomst zal ontstaan. Een nadere uitwerking van dit onderscheid zal later in deze verhandeling nog uitgebreid aan bod komen.

Door de zekerheid te koppelen aan de douaneschuld welke is of kan ontstaan, wordt direct duidelijk met welke componenten van de douaneschuld de douane rekening moet houden bij het bepalen van de hoogte van de zekerheid.

3.1.4 Taken Douane

De taken van de Douane op het gebied van de zekerheid zijn als volgt te benoemen:

- controle op het stellen van de zekerheid wanneer dit door wetgeving wordt vereist,
- vaststellen van de hoogte van de zekerheid,
- controle bij aanvaarding van douaneaangiften of de gestelde zekerheid nog voldoende is voor de vereffening van de openstaande schulden of van de schulden die als gevolg van de aangiften kunnen ontstaan,
- periodieke controle of zekerheid nog wel voldoende is of eventueel verhoogd dient te worden,
- toezien op de formele vereisten met betrekking tot zekerheidstelling.

3.1.5 Vormen van zekerheid

Ik heb al eerder aangegeven dat er in de bepalingen van het CDW twee vormen voor zekerheidstelling voorkomen, namelijk de verplichte en de facultatieve zekerheid.

Naast deze twee vormen is er ook nog sprake van een tweetal mogelijkheden van zekerheidstelling nl.; de incidentele en de doorlopende zekerheidstelling.

Volgens de communautaire bepalingen moet er iedere keer dat er een douaneschuld is of kan ontstaan, bijvoorbeeld door het doen van een aangifte of het verrichten van een andere handeling zekerheid gesteld worden. Als deze zekerheid per handeling wordt gesteld dan is er sprake van een incidentele zekerheid.

Bij gebruik van sommige vergunningen bijvoorbeeld in het kader van een douaneregeling en/of een vereenvoudigde procedure worden vaak opeenvolgende handelingen verricht. Mogelijk is er of kan er uit deze handelingen een douaneschuld ontstaan. Het is daarbij handig dat er voor meerdere transacties tegelijk zekerheid kan worden gesteld, binnen artikel 191 CDW is hiervoor de mogelijkheid geopend door het stellen van een doorlopende zekerheid. De doorlopende zekerheid wordt veelal gebruikt bij de volgende vergunningen;

- economische douaneregelingen,
- schorsingsregelingen,
- vereenvoudigde procedures zoals de Domiciliëringsprocedure invoer (maandaangevers),
- maandbetalers (maandkrediet).

3.1.6 Vaststellen van de hoogte van de zekerheid

Artikel 192 CDW geeft aan hoe hoog het bedrag van de zekerheid door de douaneautoriteiten moet worden vastgesteld. Hiervoor zijn twee mogelijkheden voorgeschreven:

- A. **Juist bedrag douaneschuld is vast te stellen:** indien het juiste bedrag van de douaneschuld is vast te stellen op het moment dat de zekerheid moet worden gesteld, dan dient de hoogte van de zekerheid exact gelijk te zijn aan de hoogte van de douaneschuld (bijvoorbeeld bij het doen van een aangifte ten invoer).
- B. **Juist bedrag is niet vast te stellen:** wanneer de hoogte van de douaneschuld niet exact kan worden vastgesteld dan ramen de douaneautoriteiten het hoogst mogelijke bedrag waarvoor een douaneschuld is of kan ontstaan.

Het vaststellen van de zekerheid leidt in de praktijk tot het toepassen van verschillende methodieken afhankelijk van het type douaneregeling.

Op basis van de hiervoor benoemde methoden wordt de zekerheid vooralsnog vastgesteld op 100% van de douaneschuld welke is of nog kan ontstaan. De hoogte van de zekerheid is dus gelijk aan de hoogte van de berekende totale douaneschuld.

Bij de doorlopende zekerheidstelling voor schulden die eventueel kunnen ontstaan (bijvoorbeeld bij douaneregelingen opslag) geldt dat slechts een bepaald percentage van het bedrag aan zekerheid moet worden gesteld (matiging van de zekerheid), hier kom ik bij punt 3.1.8 nog op terug.

3.1.7 Wijze van zekerheidstelling

Artikel 193 CDW geeft een tweetal manieren aan hoe zekerheid kan worden gesteld, nl.:

1. Door storting van contant geld.
2. Door borgstelling.

Degene die de verplichting heeft voor het stellen van de zekerheid is vrij in de keuze voor 1 van beide wijzen van zekerheidstelling (artikel 196 CDW).

Daarnaast heeft de Douane de mogelijkheid een bepaalde wijze van zekerheid te weigeren indien er sprake is van onvoldoende solvabiliteit bij de vergunninghouder of indien men van mening is dat de gekozen wijze van zekerheid belemmerend werkt bij bepaalde douaneprocedures en dit voor de douane leidt tot extra en onevenredige inspanning.

Bij het storten van een contante zekerheid bestaat nog een bijzonderheid ten aanzien van de rentevergoeding op de gestorte zekerheid. Artikel 858 TCDW geeft aan dat er voor wat betreft de douanerechten geen recht op rente ontstaat voor de gestorte zekerheid.

Indien de gestorte zekerheid tevens betrekking heeft op een nationale belasting bijvoorbeeld de verschuldigde accijns dan heeft de belanghebbende vaak op grond van de nationale wetgeving (in dit geval de Wet Accijns) juist wel recht op een rentevergoeding.

3.1.8 Ontheffing en matiging van de zekerheid

Binnen de communautaire en de nationale wetgeving worden een aantal mogelijkheden benoemd in geval men ontheffing van de zekerheidstelling kan verlenen.

Communautair bestaan onder meer de volgende gevallen van ontheffing:

- ontheffing zekerheid als wordt voldaan aan hogere betrouwbaarheidsnormen, overeenkomstig artikel 94, lid 4, CDW,
- ontheffing zekerheid voor overheidsinstanties, overeenkomstig artikel 189, lid 4, CDW,
- ontheffing zekerheid voor internationale organisaties, overeenkomstig artikel 200 CDW.

Naast het verlenen van een ontheffing bestaat communautair ook de mogelijkheid tot het matigen van de zekerheid bij een doorlopende zekerheid. Het vaststellen van de hoogte van de matiging van de zekerheid is afhankelijk van een aantal factoren, als belangrijkste kunnen worden genoemd:

- voor welk type regeling is zekerheid gesteld? Is de schuld ontstaan of kan deze nog ontstaan (uitstel van betaling versus schorsingsregeling)
- Het soort goederen, onderscheid tussen fraudegevoelig en niet-fraudegevoelig,
- De mate van betrouwbaarheid en de rol van de aanvrager voor matiging
- AEO-certificering, op basis van nationaal beleid.

3.1.9 Opzeggen borg

De borg of de ontvanger kan de borgstelling op elk moment opzeggen. De opzegging gaat in op de zestiende dag na de opzegging. De zekerheidplichtige is niet in staat de borg op te zeggen, het betreft immers een overeenkomst tussen de borg en de Staat der Nederlanden, de zekerheidplichtige is daarin geen partij.

De verplichtingen welke ontstaan zijn uit de handelingen voordat de opzegging in gaat blijven vanzelfsprekend gedekt door de borgstelling. Artikel 199 CDW geeft dan ook aan dat de zekerheid van de borgstelling pas wordt vrijgegeven nadat er geen verplichtingen meer kunnen ontstaan. Dit is niet altijd eenvoudig vast te stellen, zeker niet indien er sprake is van verplichtingen in andere lidstaten.

3.1.10 Uitwinnen van de zekerheid

De ontvanger is bevoegd de zekerheid uit te winnen. De ontvanger gaat over tot uitwinnen indien het niet mogelijk is om de verschuldigde belasting(en) op andere wijze te innen. Het uitwinnen van de zekerheid gesteld middels een akte van borgtocht is relatief eenvoudig. Bij een bankgarantie is het voldoende om de garantsteller mede te delen dat hij tot betaling over moet gaan. In de praktijk blijkt dat het relatief weinig voorkomt dat de ontvanger tot uitwinnen over moet gaan.

3.2 Zekerheid bij opslag en domproc. invoer; heden en toekomst....

3.2.1 De douaneregelingen

Opslag;

Als we spreken over de douaneregelingen opslag dan betekent dit voor Nederland dat we de volgende typen douaneregelingen opslag kennen:

- Douane entrepot type B,
- Douane entrepot type C, D, E,
- Ruimte voor Tijdelijke Opslag (RTO)
- Vrije zone controletype II.

De zekerheidstelling bij deze opslagregelingen komt voor een deel overeen, echter door de specifieke omstandigheden van een regeling kunnen er afwijkende bepalingen zijn opgenomen. Daar waar relevant voor deze verhandeling zal ik deze in de diverse onderdelen aangeven.

Domiciliëringsprocedure invoer;

Bij de domiciliëringsprocedure invoer is sprake van een periodieke aangifte waarbij betaling van de **ontstane douaneschuld** achteraf na een aanvullende aangifte wordt voldaan. De aanvullende aangifte volgt op de inschrijving in de administratie. Artikel 218, lid 1 2e alinea, CDW biedt de ruimte om de bedragen van de in een maand ontstane douaneschuld in eenmaal te boeken.

Uitstel van betaling voor de periodieke aangifte is geregeld in artikel 226, lid c, CDW. Het uitstel kan worden verleend voor alle bedragen voor alle goederen welke gedurende een, door de douaneautoriteiten vastgestelde, periode van maximaal 31 dagen zijn vrijgegeven en waarvan de douaneschuld in 1 keer wordt geboekt.

De termijn van uitstel van betaling is geregeld in artikel 227 CDW, deze bedraagt 30 dagen vanaf het moment van boeking van de douaneschuld. Voor de periodieke aangifte is bepaald dat het bedrag van de douaneschuld uiterlijk op de 16e dag van de maand volgende op de kalendermaand waarover uitstel is verleend, is betaald.

3.2.2 Verplichte of facultatieve zekerheid

Opslag;

Bij de opslag van douanegoederen kan een zekerheid worden geëist door de douaneautoriteiten (artikel 104 CDW). Het CDW stelt de zekerheidstelling in dit geval niet verplicht maar laat de beslissing over aan de lidstaten (facultatief).

Nederland heeft deze mogelijkheid uitgewerkt in art. 4.7 ADR⁶. Bij afgifte van een vergunning is in dit artikel de verplichting tot zekerheidstelling als waarborg voor de betaling van de douaneschuld die kan ontstaan opgenomen.

De douaneregeling douane entrepot type B en de ruimte voor tijdelijke opslag (RTO) worden uitgezonderd van de hiervoor gestelde voorwaarde tot het stellen van zekerheid. De zekerheid wordt bij deze douaneregelingen via de documentzekerheid geregeld, een nadere toelichting is opgenomen onder paragraaf 3.2.4 vaststellen van de hoogte van zekerheid.

Artikel 168bis CDW vermeldt dat voor de vrije zone controletype II de bepalingen van het stelsel van douane-entrepots van toepassing zijn.

Dit betekent dat voor de zekerheid voor opslag van goederen in de vrije zone van het controletype II (in Nederland uitsluitend; Schiphol), zekerheid is vereist op grond van artikel 4.7 ADR subsidiair artikel 4.17, lid 4, ADR.

Hiermee is het stellen van zekerheid dus een verplichting geworden en wordt deze gelijkgesteld met de verplichte zekerheid. Gevolg hiervan is dat artikel 192 van het CDW van toepassing is. In dit artikel is de hoogte van de te stellen zekerheid bepaald indien de douanewetgeving tot zekerheidstelling verplicht.

⁶ Algemene Douane Regeling

Domiciliëringsprocedure invoer;

Artikel 225 CDW stelt als voorwaarde dat voor het verlenen van uitstel van betaling zekerheid moet worden gesteld, er is hier dus sprake van een verplichte zekerheid.

Veranderingen in het MCC en MCCIP:

Artikelen 57 en 58 MCC vormen de basis voor de verplichte en de facultatieve zekerheid. Waar bij opslag voorheen de keuze om zekerheid te laten stellen (facultatieve zekerheid) werd overgelaten aan de lidstaten is dit nu direct in het MCC en MCCIP geregeld. Artikel 136, lid 3 letter b, MCC stelt de voorwaarde dat bij het verlenen van de vergunning voor een opslag regeling (RTO en douane-entrepot) zekerheid wordt gesteld. De nationale bepalingen komen daardoor dus te vervallen. De commissie trekt hier de touwtjes aan, alhoewel dit ogenschijnlijk geen directe gevolgen heeft voor de zekerheidstelling zoals deze nu in Nederland wordt uitgevoerd.

Voor wat betreft de vrije zone controletype II is er sprake van een wezenlijke verandering, de in artikel 168bis CDW beschreven vorm van vrije zone controletype II (zoals we die nu op Schiphol kennen) komt niet meer als zodanig terug in het MCC.

Gezien deze ontwikkeling is het te verwachten dat de huidige vrije zone controletype II van Schiphol zal moeten worden omgezet naar een andere douaneregeling, bijvoorbeeld een douane-entrepot.

Voor de regeling Domiciliëringsprocedure in het vrije verkeer brengen veranderd er niets ten opzichte van de huidige situatie. Artikel 74 MCC stelt als voorwaarde voor het verlenen van uitstel van betaling dat zekerheid moet worden gesteld.

3.2.3 Doorlopende zekerheid

Opslag;

Bij gebruik van de opslagregelingen worden opeenvolgende handelingen verricht. Artikel 191 CDW biedt de mogelijkheid dat ter dekking van verscheidene transacties die tot het ontstaan van een douaneschuld aanleiding geven of kunnen geven, een doorlopende zekerheid wordt gesteld.

Domiciliëringsprocedure invoer;

Bij gebruik van de Domiciliëringsprocedure invoer (maandaangevers) kan op grond van artikel 191 CDW een doorlopende zekerheid wordt gesteld.

Veranderingen in het MCC en MCCIP:

In de huidige regelgeving is de mogelijkheid om gebruik te maken van een doorlopende zekerheid uitsluitend gekoppeld aan het type douaneregeling. Artikel 191 CDW stelt dat de doorlopende zekerheid mogelijk is indien er sprake is van verscheidene transacties die tot het ontstaan van een douaneschuld aanleiding geven of kunnen geven.

Artikel 56, lid 5, MCC geeft overeenkomstig het oude artikel 191 CDW ook aan dat een doorlopende zekerheid mogelijk is ter dekking van de douaneschuld voor twee of meer transacties, aangiften of douaneregelingen. Echter ten opzicht van het huidige artikel 191 CDW wordt de aanvullende voorwaarde gesteld dat alleen die personen die voldoen aan de voorwaarden van artikel 62, lid 1, MCC in aanmerking komen voor de doorlopende zekerheid.

De voorwaarden van artikel 62, lid 1, MCC voor de aanvrager van de doorlopende zekerheid zijn:

- vergunninghouder moet gevestigd zijn in het douanegebied van de Gemeenschap,
- vergunninghouder heeft een goede staat van dienst op het gebied van naleving van douane- en fiscale verplichtingen,
- vergunninghouder maakt geregeld gebruik van de douaneregeling of de douaneautoriteiten weten dat zij in staat zijn aan de uit de regeling voortvloeiende verplichtingen te voldoen.

De regels rond de doorlopende zekerheid zijn uitgebreid, en de vraag is dan of dit een aanscherping van de voorwaarden is. Zoekt men verdere aansluiting bij de criteria welke zijn vastgesteld voor het verkrijgen van de status van geautoriseerd marktdeelnemer (AEO)? Wat dit laatste betreft is het wel opvallend dat eerste 2 gestelde criteria overeenkomen met de criteria welke worden gesteld voor het toekennen van een AEO-status (artikel 13, lid 1, MCC en artikel 14, letter a, MCC).

Het 3e criterium toont grote gelijkenis met artikel 14, letter d, MCC; de praktische vakbekwaamheid of beroepskwalificaties die rechtstreeks samenhangen met de verrichte activiteit geven immers de garantie dat men in staat is om te kunnen voldoen aan de uit de regeling voortvloeiende verplichtingen.

Gezien het vorenstaande zou het logischer geweest zijn indien men in artikel 62, lid 1, MCC directe aansluiting had gezocht met de artikelen 13 en 14 MCC voor de verlening van de AEO-status.

In dat geval zou de AEO-status⁷ in elk geval voor de douanevereenvoudigingen (AEO-C) direct toegang geven tot de doorlopende zekerheid en zou verdere toetsing daarvan achterwege kunnen blijven.

Bovendien zou men in dat geval ook directe aansluiting hebben gevonden met de in artikel 13, lid 2, MCC opgenomen bepaling dat een marktdeelnemer met de AEO-C status direct in aanmerking komt voor een vergunning domiciliëringsprocedure invoer.

Ook voor wat betreft de matiging en ontheffing van de zekerheid (artikel 62, lid 2, MCC) wordt wederom aansluiting gezocht bij de AEO-criteria opgenomen in artikel 14, letter b en c, MCC). Hierover later meer in paragraaf 3.2.5, matiging en ontheffing van de zekerheid.

In feite geldt hetzelfde voor de vergunningen voor de ruimte voor tijdelijke opslag en het douane-entrepot. Artikel 136, lid 3, MCC stelt dat de vergunninghouder in de Gemeenschap gevestigd moet zijn en dat hij de nodige waarborgen moet bieden voor het goede gebruik van de regeling. Het geregeld gebruik maken van de douaneregeling lijkt geen struikelblok, de economische behoefte welke wordt getoetst bij de aanvraag van de vergunning douane-entrepot zal het criterium "regelmatig gebruik" verzekeren. Voor de eis van een goede staat van dienst op het gebied van de naleving van douane- en fiscale verplichtingen wordt ook op dit moment al aangesloten bij de eisen gesteld voor een vereenvoudigde aangifteprocedure (Handboek Douane, 15.00.00 Douane-entrepots, par. 2.3.5).

3.2.4 Vaststellen van de hoogte van zekerheid

Opslag;

Zoals eerder aangegeven geeft artikel 192 CDW aan hoe hoog het bedrag van de zekerheid door de douaneautoriteiten moet worden vastgesteld (zie paragraaf 3.1.5.).

Omdat er bij de opslagregelingen sprake is van een doorlopende zekerheid dient deze zekerheid op een zodanig niveau te worden vastgesteld dat het bedrag van de betrokken douaneschulden steeds is gedekt.

Douane entrepot type C, D, E en vrije zone controletype II:

Bij het vaststellen van de zekerheid bij opslag van goederen in een douane-entrepot gaat men uit van de gemiddelde voorraad van de betreffende opslagregeling en de daarbij behorende douaneschuld. Het bepalen van de gemiddelde voorraad kan op verschillende wijze geschieden, dit is afhankelijk van de aard van het bedrijf waar de opslag plaatsvindt. Op hoofdlijnen zijn er drie varianten te onderkennen nl.;

- 1. Er is sprake van een regelmatig patroon van in- en uitslagen; de gemiddelde voorraad wordt vastgesteld op basis van een voortschrijdend gemiddelde berekend over een

⁷ AEO-status; artikel 14bis TCDW biedt drie keuze-mogelijkheden voor een AEO-status, het betreft: AEO-C (Customs); AEO-douanevereenvoudigingen, AEO-S (Safety en security); AEO-veiligheid, AEO-F (Full); AEO-douanevereenvoudigingen + veiligheid.

periode van 12 maanden. Hierdoor ontstaat een actueel beeld van de gemiddelde voorraad in het bedrijf op jaarbasis.

- 2. Er is sprake van een onregelmatig patroon van in- en uitslagen; bij de berekening van de gemiddelde voorraad wordt uitgegaan van een minimale en een maximale voorraadpositie en de opslagperiode (in dagen). Op basis van deze gegevens wordt een gewogen gemiddelde berekend.
- 3. Er is sprake van seizoenbedrijven; omdat bij deze bedrijven grote verschillen gedurende een langere periode kunnen ontstaan wordt de gemiddelde voorraad ook hier vastgesteld op basis van een gewogen gemiddelde. De minimale en maximale voorraadpositie worden op basis van een jaarcyclus vastgesteld waarbij minimaal drie peilingen per jaar worden verricht ter onderbouwing.

Nadat de gemiddelde voorraad en de daarbij behorende douaneschuld is berekend kan het bedrag aan zekerheid voor de opgeslagen goederen worden bepaald. In beginsel bedraagt de zekerheid 100% van de douaneschuld. Voor de hoogte van het bedrag aan zekerheidstelling zijn echter beperkingen mogelijk, deze worden hierna verder uitgewerkt.

Douane entrepot type B:

Een douane entrepot type B is een publiek entrepot waarin iedereen zijn goederen kan opslaan, de goederen liggen opgeslagen onder dekking van een opslagdocument. Ten behoeve van de verleende vergunning voor dit type entrepot wordt geen afzonderlijke opslagzekerheid vereist.

Bij een douane entrepot type B is de entrepositaris verantwoordelijk voor het nakomen van de verplichtingen die voortvloeien uit de plaatsing van de goederen onder het stelsel van het douane entrepot type B. Als entrepositaris wordt aangemerkt de persoon die de plaatsingsaangifte doet (titularis van het document). De entrepositaris is in dit geval degene die zekerheid moet stellen voor het nakomen van de verplichtingen (artikel 102 CDW). De entrepositaris stelt daarbij zekerheid op de aangifte, dit wordt ook wel de nationale documentzekerheid genoemd.

Voor het douane entrepot type B bestaat de mogelijkheid tot het stellen van een doorlopende zekerheid, indien hiervan gebruik gemaakt wordt dan wordt de berekening van de douaneschuld vastgesteld op basis van de aangiften welke gemiddeld in een week worden opgemaakt. De berekening vindt plaats op basis van drie periodes welke over 1 jaar zijn vastgesteld. Het betreft periodes van 4 aaneengesloten weken waarin aan de hand van de administratie van de aangever (entrepositaris) wordt vastgesteld hoeveel aangiften er per week zijn opgemaakt en wat daarvan de douaneschuld bedraagt. Op basis van deze weken wordt een gemiddelde douaneschuld per week berekend. In beginsel bedraagt de zekerheid 100% van de douaneschuld. Voor de hoogte van het bedrag aan zekerheidstelling zijn echter beperkingen mogelijk, deze worden hierna verder uitgewerkt

Ruimte voor tijdelijke opslag (RTO):

In artikel 51, lid 2, CDW is de bepaling opgenomen dat bij een RTO de zekerheid niet hoeft te worden gesteld door de vergunninghouder (beheerder) van de RTO maar door de houder van de goederen, dit is degene die moet zorgen voor de zuivering van de bij de goederen behorende documenten.

Ten behoeve van de verleende vergunning voor de RTO wordt dus geen afzonderlijke opslagzekerheid vereist.

Indien de beheerder de verplichtingen wel overneemt dan zal de beheerder zekerheid moeten stellen voor de niet-zuivering van de opslagdocumenten, in dat geval kan de beheerder er voor kiezen om een doorlopende zekerheid te stellen.

In dat geval is de basis voor de berekening van het bedrag van de doorlopende zekerheid de latente douaneschuld die rust op de gemiddelde voorraad niet-communautaire goederen die in de RTO zijn geplaatst en zij opgenomen in de administratie van de vergunninghouder. De bepaling van de gemiddelde voorraad vindt plaats analoog aan de bepalingen daarvoor bij de douane entrepots type C, D en E zoals eerder vermeld.

Indien de vergunninghouder niet over voldoende gegevens beschikt om de douaneschuld te berekenen dan maakt men gebruik van forfaitaire bedragen zoals deze ook worden gebruikt bij de berekening van de zekerheid bij communautair douanevervoer.

Nadat de douaneschuld van de gemiddelde voorraad is vastgesteld kan het bedrag aan zekerheid tegen 100% worden bepaald.

Domiciliëringsprocedure invoer;

De douaneschuld en de daaraan gerelateerde zekerheid wordt vastgesteld op basis van de gemiddelde douaneschuld van de periodieke aangiften. De douaneschuld van de laatste twaalf maanden worden bij elkaar opgeteld, de som wordt gedeeld door 12.

Bij nieuwe vergunninghouders wordt de douaneschuld vastgesteld aan de hand van een door de vergunninghouder aangeleverde schatting van de douaneschuld. In dat geval vindt na een half jaar een herbeoordeling plaats aan de hand van de periodieke aangiften van het eerste halfjaar.

Veranderingen in het MCC en MCCIP:

Het vaststellen van de hoogte van de doorlopende zekerheid ondergaat in voornoemde gevallen geen wezenlijke veranderingen binnen het MCC en het MCCIP.

Artikel 322-02 MCCIP geeft aan dat de doorlopende zekerheid kan worden gebruikt tot het vastgestelde referentiebedrag⁸. Artikel 322-04 MCCIP geeft aan dat de hoogte van de doorlopende zekerheid gelijk wordt gesteld aan het berekende referentiebedrag van artikel 322-02 MCCIP.

Daar waar de douaneschuld al is ontstaan (Domiciliëringsprocedure invoer) moet het referentiebedrag overeen komen met het totaal van de douaneschuld.

Daar waar sprake is van de mogelijkheid dat een douaneschuld nog kan ontstaan (opslagregelingen) moet het referentiebedrag overeenkomen met de douaneschuld welke in een bepaalde periode zou kunnen ontstaan.

In feite dus een zelfde methodiek als de berekening voor de douaneschuld bij een opslagregeling (gemiddelde voorraad) en een vereenvoudigde aangifteprocedure in de huidige situatie.

Maar artikel 322-02 MCCIP bevat meer. In lid 3 van dit artikel is namelijk nog een aanvullende voorwaarde opgenomen met betrekking tot de berekening van de douaneschuld indien die nog kan ontstaan (bijvoorbeeld bij opslagregelingen). Aanvullend aan de eerder vermelde bepaling rond het vaststellen van het referentiebedrag wordt in artikel 322-02, lid 3, MCCIP bepaald dat tevens de douaneschuld per aangifte (**transactieniveau**) moet worden vastgesteld, daar waar dit niet mogelijk is vanwege ontbrekende gegevens wordt de douaneschuld vastgesteld op € 7000,-.

Waarom nu de douaneschuld ook op transactieniveau moet worden vastgesteld zal later blijken bij paragraaf 3.2.6 "bewaking hoogte van de zekerheid", deze bepaling is wel een wezenlijke verandering welke tot een lastenverzwaring bij de vergunninghouder kan leiden.

3.2.5 Matiging en ontheffing van de zekerheid

Opslag;

Hiervoor is aangegeven hoe de douaneschuld en de zekerheid (100%) moet worden vastgesteld. In een aantal gevallen wordt echter niet tegen 100% van de douaneschuld, het referentiebedrag, zekerheid vereist.

In een aantal situaties is er ruimte voor het toestaan van een matiging of ontheffing van de zekerheid. Het onderscheid tussen de situatie waarin de douaneschuld nog niet is ontstaan en de situatie waarin de douaneschuld reeds is ontstaan is hierbij van wezenlijk belang.

Hierna zal ik de mogelijkheden van matiging en ontheffing nader toelichten.

⁸ Het referentiebedrag is gebaseerd op de hoogste som van douaneschuld en andere belastingschulden die gedurende een bepaalde periode kunnen of reeds zijn ontstaan.

1. Indien de douaneschuld nog niet is ontstaan:

In het kader van de douaneregelingen opslag is er onder bepaalde voorwaarden mogelijkheid tot matiging van de zekerheid, dit verschilt weer per type opslagregeling welke ik hierna nader toelicht. De matiging van de zekerheid bij opslag is nationaal geregeld in het Handboek Douane (27.00.00, zekerheidstelling voor het bedrag van de douaneschuld) gebaseerd op een beleidsbesluit van de Staatssecretaris van Financiën.

Douane entrepot type C, D, E en vrije zone controletype II:

Er zijn twee mogelijkheden tot matiging waarbij de rol van de vergunninghouder ten opzichte van de goederen van belang is, de twee situaties zijn:

- 1. De vergunninghouder pleegt opslag voor derden en is zelf verder geen belanghebbende bij de opgeslagen goederen. In dat geval kan de zekerheid in beginsel worden gematigd tot 10% van de douaneschuld welke kan ontstaan.
- 2. De vergunninghouder is eigenaar van de opgeslagen goederen en is daardoor belanghebbende bij de goederen. In dat geval kan in beginsel worden uitgegaan van een matiging van de zekerheid tot 30% van douaneschuld.

Indien het bedrag van de zekerheid na deze matiging lager is dan € 450.000,- dan is geen verdere matiging meer mogelijk. Indien na matiging een bedrag aan zekerheid van € 450.000,- en hoger resteert dan zijn er nog extra mogelijkheden voor matiging. De vergunninghouder kan hiertoe een verzoek indienen bij de inspecteur. De vergunninghouder zal aan bepaalde voorwaarden moeten voldaan om in aanmerking te komen voor verdere matiging, de inspecteur bepaald aan de hand van de financiële gegevens van de vergunninghouder de risico's vast en beoordeeld of voor deze verdere matiging ruimte is.

Douane entrepot type B:

Voor matiging op de doorlopende zekerheid bij een douane entrepot type B wordt uitgegaan van de berekende gemiddelde douaneschuld per week. De te stellen zekerheid wordt gematigd tot een percentage van 30% van de gemiddelde douaneschuld per week.

Indien het bedrag van de zekerheid na deze matiging lager is dan € 450.000,- dan is geen verdere matiging meer mogelijk. Indien na matiging een bedrag aan zekerheid van € 450.000,- en hoger resteert dan zijn er nog extra mogelijkheden voor matiging, de vergunninghouder kan hiertoe een verzoek indienen bij de inspecteur. De vergunninghouder zal aan bepaalde voorwaarden moeten voldoen om in aanmerking te komen voor verdere matiging, de inspecteur bepaald of hiervoor ruimte is.

Ruimte voor tijdelijke opslag (RTO):

Matiging van de zekerheid bij een RTO kan tot een maximaal percentage van 90% van de vastgestelde douaneschuld. Indien na matiging een bedrag resteert dat hoger is dan € 1.400.000,- dan wordt de hoogte van de te stellen zekerheid vastgesteld op € 1.400.000,- (de hoogte van dit bedrag is gebaseerd op de schuld welke ontstaat bij het onttrekken van 40-voet container die geladen is met sigaretten).

Verdere matiging van de zekerheid is mogelijk. De vergunninghouder zal aan bepaalde voorwaarden moeten voldoen om hiervoor in aanmerking te komen. De vergunninghouder kan hiertoe een verzoek indienen bij de inspecteur, deze bepaald of hiervoor ruimte is.

2. Indien de douaneschuld reeds is ontstaan:

Domiciliëringsprocedure invoer;

Zoals eerder aangegeven is er sprake van uitstel van betaling voor een reeds ontstane douaneschuld. Artikel 225 CDW stelt hierbij als voorwaarde dat zekerheidstelling verplicht is. Artikel 192 ,lid 1, CDW geeft aan dat indien de douanewetgeving tot zekerheidsstelling verplicht, dat de zekerheid op een zodanig niveau door de douaneautoriteiten dient te worden vastgesteld dat bedrag van de betrokken douaneschulden steeds is gedekt. Matiging van de zekerheid is daarbij niet toegestaan.

Veranderingen in het MCC en MCCIP:

1. Indien de douaneschuld nog niet is ontstaan:

Waar in artikel 62, lid 1, MCC al een aanscherping is gemaakt voor het verkrijgen van toestemming voor het stellen een doorlopende zekerheid zijn in lid 2 van dit artikel ook voor de matiging en ontheffing van de zekerheid andere voorwaarden gesteld dan we in de huidige bepalingen kennen.

In de huidige wetgeving gaan we bij de matigingsbepalingen nog uit van de "rol" van de vergunninghouder ten opzichte van de goederen (opslag voor derden c.q eigenaar van de goederen), in de nieuwe wetgeving wordt dit criterium volledig losgelaten en wordt aansluiting gezocht bij de criteria welke gesteld worden voor het verkrijgen van de AEO-certificering (AEO-C) in casu de mate van betrouwbaarheid van de vergunninghouder.

Artikel 62, lid 2 letter a en b, MCC spreken over het voeren van een deugdelijke handels- en, in voorkomend geval, vervoersadministratie welke passende douanecontroles mogelijk maken EN over de aangetoonde solvabiliteit van de vergunninghouder. Deze criteria zijn "in lijn" met de criteria welke worden gesteld voor de AEO-certificering (artikel 14, letter b en c, MCC).

Artikel 62, lid 2, MCC wordt nader uitgewerkt in artikel 322-05 MCCIP waarbij drie niveaus van matiging worden toegestaan.

De in artikel 322-05, lid 1, 2 en 3, MCCIP uitgewerkte eisen voor de deugdelijke administratie en de solvabiliteit sluiten aan bij de voorwaarden welke worden gesteld bij de AEO-certificering (artikelen 14, letter b en c, MCC nader uitgewerkt in artikel 123-06 en 123-07 MCCIP).

Hoe meer men aan de verschillende eisen gesteld in artikel 123-06 en 123-07 MCCIP kan voldoen hoe hoger het niveau van matigingen uitvalt.

De drie niveaus zijn:

- Matiging tot 50% van het referentiebedrag,
- matiging tot 30% van het referentiebedrag,
- ontheffing van de doorlopende zekerheid.

Eerder in paragraaf 3.2.3. zagen we al dat men in aanmerking komt voor het stellen van een doorlopende zekerheid (artikel 62, lid 1, MCC) indien men kan voldoen aan een deel van de AEO-criteria gesteld in artikelen 13 en 14 MCC.

Bij de voorwaarden voor matiging c.q. ontheffing wordt de koppeling gelegd met de overige AEO-criteria gesteld in de artikelen 13 en 14 MCC.

Deze koppelingen tezamen bevatten, niet toevallig, alle eisen welke gesteld worden aan de AEO-certificering voor een AEO-C (douanevereenvoudigingen). Voor de doorlopende zekerheid met matiging/ontheffing is de koppeling met AEO-C hier dus compleet.

In de huidige wetgeving is matiging mogelijk tot 30% of 10 %, de nieuwe percentages vallen dus ongunstiger uit dan in de huidige situatie, tenzij men AEO gecertificeerd is dan wordt de huidige matiging tot 0% vervangen door de ontheffing van de doorlopende zekerheid.

In de nieuwe wetgeving is ook geen ruimte meer voor de huidige nationale bepaling over matiging tot een bedrag van € 450.000,-. Ook dit is een nadeel voor niet AEO-gecertificeerde ondernemingen.

Net als in de huidige regeling is matiging van de doorlopende zekerheid alleen mogelijk indien er sprake is van een douaneschuld welke nog niet is ontstaan, artikel 62, lid 2, MCC benoemd deze als een mogelijke douaneschuld.

2. Indien de douaneschuld reeds is ontstaan:

De zekerheidstelling voor de domiciliëringsprocedure invoer is verplicht gesteld in artikel 74 MCC, en er is sprake van een reeds ontstane douaneschuld. Voor de domiciliëringsprocedure

invoer veranderd er dus niets, matiging van de zekerheid is ook binnen de nieuwe wetgeving niet toegestaan.

Daar waar bij de opslagregelingen ruimte is voor matiging van de zekerheid en een AEO-C gecertificeerde vergunninghouder automatisch ontheffing van de doorlopende zekerheid krijgt geldt dit dus niet voor dezelfde vergunninghouder met een vergunning domiciliëringsprocedure invoer. Ik vraag me in dit geval af waarom deze mogelijkheid tot matiging c.q. ontheffing niet wordt geboden. De gebruikte toetsingscriteria bij afgifte van de vergunning (met name op de solvabiliteit) waarborgen immers de zekerheid van betaling van de ontstane douaneschuld, het feit dat een douaneschuld nog moet ontstaan dan wel al is ontstaan lijkt dan minder relevant. In veel gevallen zal de opslagregeling worden beëindigd en worden de goederen middels de domiciliëringsprocedure invoer vrijgemaakt. Voor dezelfde goederen wordt daardoor de status douaneschuld welke kan ontstaan omgezet naar de status van een ontstane douaneschuld. De toetsing vindt echter plaats op betrouwbaarheid en solvabiliteit van één en dezelfde vergunninghouder (al dan niet AEO-gecertificeerd). Voor beide douaneregelingen is vooraf vastgesteld dat het risico van het niet betalen van de douaneschuld bij de betreffende vergunninghouder zeer beperkt is.

Indien een matiging of ontheffing voor de ontstane douaneschuld mogelijk zou zijn dan zijn er nog wel een tweetal aspecten van belang.

Allereerst is het criterium "solvabiliteit" niet nader gedefinieerd in het MCC en MCCIP. Men loopt hiermee het risico dat de interpretatie van dit criterium door de lidstaten maar ook binnen een lidstaat dus ver uiteen kan lopen.

Ten tweede is de frequentie van het periodiek toetsen van de solvabiliteit van de vergunninghouder niet nader uitgewerkt in het MCC en MCCIP, men loopt hiermee het risico dat er grote verschillen ontstaan tussen lidstaten.

Gezien het belang van een goede solvabiliteit van de vergunninghouder bij het toestaan van de matiging c.q. ontheffing zou de commissie met name voor deze twee aspecten nadere bepalingen moeten afgeven.

Een legitieme vraag is natuurlijk wel hoe vaak het nu in de praktijk voorkomt dat men daadwerkelijk tot uitwinning van de zekerheid moet overgegaan bij deze vergunninghouders. Voor zover bekend worden hier geen actuele overzichten van bijgehouden en is hier tot nu toe nog geen onderzoek naar gedaan. Er zijn dus geen betrouwbare cijfers voorhanden, een nader onderzoek zou hier zeker meer verheldering in kunnen geven.

3.2.6 Bewaking hoogte zekerheid

Opslag;

Artikel 198 CDW stelt dat indien de douaneautoriteiten vaststellen dat de zekerheid niet meer alle waarborgen biedt dat de douaneschuld binnen de gestelde termijnen in haar geheel zal worden voldaan dat een aanvullende dan wel een nieuwe hogere zekerheid moet worden gesteld. Artikel 198 CDW geeft dus aan dat de douaneautoriteiten een bewakende functie hebben of de gestelde zekerheid toereikend is. Men gaat er daarbij blijkbaar ook van uit dat indien de gestelde zekerheid te hoog is en dus verlaagd zou kunnen worden dit in het belang van de vergunninghouder is. In dat geval zal deze zich zelf moeten melden met het verzoek de zekerheid te verlagen.

De douaneautoriteiten bewaken de hoogte van de zekerheid aan de hand van een periodieke controle, waarbij de frequentie van deze controle aan de lidstaat wordt over gelaten. In de praktijk wordt een dergelijke controle vaak uitgevoerd tijdens een administratieve controle welke wordt uitgevoerd in het kader van de verleende vergunning(en).

Domiciliëringsprocedure invoer;

Ook bij de Domiciliëringsprocedure invoer is de bewaking van de zekerheid geregeld via artikel 198 CDW. Indien de douaneautoriteiten vaststellen dat de zekerheid niet meer alle waarborgen biedt dat de douaneschuld binnen de gestelde termijnen in haar geheel zal worden voldaan moet een aanvullende dan wel een nieuwe hogere zekerheid moet worden gesteld.

De douaneautoriteiten bewaken de hoogte van de zekerheid aan de hand van een periodieke toetsing.

Veranderingen in het MCC en MCCIP:

In tegenstelling tot de huidige situatie wordt de bewaking of de doorlopende zekerheid toereikend is geregeld in het MCC. In de huidige situatie kan de lidstaat zelf bepalen hoe en hoe vaak men de controle inricht om te bepalen of de doorlopende zekerheid toereikend is. In feite ligt het risico daardoor bij de lidstaat, bij onvoldoende toezicht/controle is de lidstaat verantwoordelijk en zal de afdracht van de eigen middelen aan de EU voor eigen rekening zijn.

Binnen het MCC en MCCIP zal dit wezenlijk veranderen. Artikel 322-03, lid 2, MCCIP geeft de douaneautoriteiten de verplichting de controle uit te voeren via een Europees bewakingssysteem, een Guarantee Management System (GMS)⁹ zoals dit bijvoorbeeld al bestaat voor de douaneregeling NCTS¹⁰.

Zoals al eerder vermeld is in artikel 322-02 MCCIP de voorwaarde opgenomen dat voor elke douaneaangifte (dus elke transactie) de douaneschuld moet worden vastgesteld. Het is de intentie van de commissie om de bewaking in het GMS op transactieniveau te laten plaatsvinden. Dit zal tot een flinke administratieve (en financiële) lastenverzwaring leiden bij de vergunninghouders voor een opslagregeling en Domiciliëringsprocedure invoer, maar ook de douane zal de nodige investeringen moeten doen om dit te kunnen realiseren.

Een directe aanleiding om tot deze maatregel te komen is niet bekend, de mogelijke reden is dat men tot een eenduidig Europees bewakingssysteem wil komen zoals dat nu ook voor het communautair douanevervoer is geregeld.

Duidelijk is wel dat de huidige wijziging in het MCCIP niet wenselijk wordt geacht door zowel het Nederlandse bedrijfsleven als ook de Nederlandse Douane.

Indien het doel is om een eenduidig Europees bewakingssysteem te creëren voor alle zekerheden dan zou het naar mijn mening ook volstaan om bij de doorlopende zekerheid voor opslagregelingen alleen het bestaan van de gestelde zekerheid te registreren in een Europees bewakingssysteem zodat het bestaan daarvan kan worden getoetst door de douaneautoriteiten. De periodieke bewaking van de hoogte van de zekerheid blijft in dat geval de verantwoordelijkheid van de douaneautoriteiten in de lidstaten.

Bij de Domiciliëringsprocedure in het vrije verkeer brengen is sprake van uitstel van betaling van een ontstane douaneschuld. Hiervoor wordt gebruik gemaakt van de aanvullende aangifte achteraf. Periodiek monitoren via een GMS op basis van de aanvullende aangifte zou geen extra belasting vormen voor het bedrijfsleven en waarborgt aan de andere kant dat de douaneautoriteiten in de lidstaat een regelmatige controle uitvoeren of de doorlopende zekerheid nog toereikend is.

3.2.7 AEO-certificering

Opslag;

Artikel 192 CDW bepaald de hoogte van de zekerheid indien de douanewetgeving tot zekerheidstelling verplicht. Eerder hebben we gezien dat er bij opslag sprake is van een verplichting tot zekerheidstelling op grond van artikel 4.7 van de Algemene Douaneregeling (invulling van de "kan-bepaling" van artikel 88 CDW). De zekerheid moet nu worden vastgesteld op het niveau van de douaneschuld die kan ontstaan.

Deze bepaling biedt de lidstaat tevens de ruimte om de zekerheid verder te matigen tot 0%. De Staatssecretaris van Financiën heeft ingestemd met het voorstel om ook in Nederland gebruik te maken van deze bepaling. Om AEO-gecertificeerde bedrijven verder tegemoet te kunnen komen in de toch al beperkte voordelen van de AEO-certificering heeft de Staatssecretaris bepaald dat in geval van zekerheidstelling voor de genoemde

⁹ Een Guarantee Management System is een Europese module waarin de controle van de gestelde zekerheidstelling kan plaatsvinden.

¹⁰ NCTS; New Computerised Transit System

opslagregelingen een matiging tot 0% wordt aangeboden¹¹. Deze matiging is niet verplicht, de gecertificeerde onderneming is vrij in de keuze hiervan gebruik te maken.

Ten tijde van de besluitvorming rond deze verdere matiging (april 2009) door de Staatssecretaris stond in Nederland een totaalbedrag van € 170.000.000,- aan zekerheid uit ten behoeve van alle opslagregelingen samen. Slechts een klein deel van de vergunninghouders opslag was daadwerkelijk AEO-gecertificeerd, het bedrag aan zekerheid bij deze groep bedroeg slechts € 8.000.000¹².

Domiciliëringsprocedure invoer;

De communautaire wetgeving laat weinig onduidelijkheid bestaan over de te volgen werkwijze als goederen in het vrije verkeer worden aangegeven. Men heeft de keuze uit directe betaling of een uitstelregeling. Voor de uitstelregeling stelt artikel 192, lid 1, CDW dwingende regels vast ten aanzien van de hoogte van de te stellen zekerheid, namelijk 100%. Voor matiging in het kader van de AEO-certificering is op basis van nationaal beleid dus geen verdere ruimte.

Ten tijde van de nationale besluitvorming rond de verdere matiging (april 2009) in het kader van de AEO-certificering stond in Nederland een totaalbedrag van € 95.000.000,- aan zekerheid uit ten behoeve van alle maandaangevers. Een klein deel van deze maandaangevers was daadwerkelijk AEO-gecertificeerd. Het totaalbedrag aan zekerheid bij de AEO-gecertificeerde ondernemingen bedroeg € 14.000.000,-¹³.

Veranderingen in het MCC en MCCIP:

Waar bij opslag voorheen de keuze om zekerheid te laten stellen ("kan-bepaling", facultatieve zekerheid) werd overgelaten aan de lidstaten is die keuze er nu niet meer. Artikel 136, lid 3 letter b, MCC stelt de voorwaarde dat bij het verlenen van de vergunning voor een opslagregeling (RTO en douane-entrepot) zekerheid wordt gesteld, de bepaling welke de lidstaten de ruimte biedt om nationaal beleid te maken voor verdere matigen tot 0% komt daardoor te vervallen. Artikel 4.7 van de Algemene douaneregeling wordt overbodig, gevolg is dat ook het eerdere besluit van de Staatssecretaris van Financiën tot extra matiging van de doorlopende zekerheid tot 0% voor opslagregelingen bij AEO-gecertificeerde bedrijven vervalt en direct wordt geregeld binnen het MCC en MCCIP.

Net als in de huidige regeling is matiging van de doorlopende zekerheid alleen mogelijk indien er sprake is van een douaneschuld welke nog niet is ontstaan, artikel 62, lid 2, MCC benoemt deze als een mogelijke douaneschuld. De zekerheidstelling voor de domiciliëringsprocedure invoer is verplicht gesteld in artikel 74 MCC, er is sprake van een reeds ontstane douaneschuld. Voor de domiciliëringsprocedure invoer verandert er dus niets. Matiging van de zekerheid is niet toegestaan, extra matiging ten behoeve van AEO-gecertificeerde bedrijven is binnen de nieuwe wetgeving nog steeds niet mogelijk.

Eind 2008 heeft Verordening 1192/2008 van de Commissie, tot wijziging van de verordening 2454/93 het daglicht gezien. In deze verordening zijn de bepalingen opgenomen voor de toetsing van een vergunningaanvraag voor vereenvoudigde procedures, waaronder de domiciliëringsprocedure invoer. De eisen welke gesteld worden aan de aanvrager van deze vergunningen komen nagenoeg overeen met de eisen welke gesteld worden bij toetsing van een aanvraag voor een AEO-C (douanevereenvoudigingen), solvabiliteit is daarbij één van de

¹¹ bron: Brief Staatssecretaris van Financiën, kenmerk: DGB/2009/1424 U, betreffende het besluit tot vermindering van de zekerheidstelling voor AEO-certificaathouders voor de betaling van een douaneschuld bij schorsingsregelingen, zoals douanevervoer.

¹² bron: adviesmemo; AEO! Een zekerheidje d.d. 7 april 2009 van B/CPP gericht aan Directoraat Generaal Belastingdienst.

¹³ bron: adviesmemo; AEO! Een zekerheidje d.d. 7 april 2009 van B/CPP gericht aan Directoraat Generaal Belastingdienst.

verplichte toetsingscriteria waarbij de eisen gelijk zijn aan die toetsing bij een aanvraag voor AEO-certificering.

Hoewel het geen verplichting is voor de aanvrager om tevens een AEO-certificering aan te vragen blijkt uit de praktijk dat het overgrote deel van deze vergunninghouders dit wel doet. Alle bestaande vergunninghouders zijn voor 1-1-2012 herbeoordeeld met in achtneming van de nieuwe toetsingscriteria. Dit betekent dat alle vergunninghouders domiciliëeringsprocedure invoer tevens getoetst zijn op hun solvabiliteit. Vanaf 1 januari 2012 is er bij een vergunning domiciliëeringsprocedure invoer dus altijd sprake van een solvabele vergunninghouder. Mijn eerdere opmerking onder paragraaf 3.2.5, "matiging van de zekerheid" dat ook hier ruimte zou moeten zijn om tot matiging van de zekerheid te komen wordt hiermee nog eens versterkt.

Indien deze matiging zou worden toegestaan dan komt ook de mogelijkheid aan de orde dat men nog een extra vereenvoudiging zou kunnen doorvoeren namelijk;

Één enkele (doorlopende) zekerheid voor alle opvolgende regelingen bij dezelfde vergunninghouder, de matigingsbepalingen zijn dan namelijk voor alle situaties gelijk en kunnen in dat geval ook voor deze enkelvoudige zekerheid worden toegepast.

Zekerheid is een financiële waarborg van de schuldenaar aan de schuldeiser voor een douaneschuld en wordt alleen maar aangesproken indien de schuldenaar zelf niet direct aan zijn betalingsverplichting voldoet. Nu de vergunninghouder AEO-gecertificeerd is en daarmee ook solvabel is geacht zou het risico dat men niet aan de betalingsverplichting voldoet minimaal moeten zijn.

4. Doelstellingen van de Europese Commissie:

4.1 *MCC/MCCIP*

De missie van de douaneautoriteiten worden nader beschreven in artikel 2 MCC, de douaneautoriteiten stellen hiervoor nadere maatregelen vast die strekken tot:

- a) de bescherming van de financiële belangen van de Gemeenschap en haar lidstaten;
- b) de bescherming van de Gemeenschap tegen oneerlijke en illegale handel en ondersteuning van de legale handel;
- c) het garanderen van de veiligheid en de beveiliging van de Gemeenschap en haar ingezetenen, en de bescherming van het milieu, in voorkomend geval in nauwe samenwerking met andere autoriteiten;
- d) het handhaven van een billijk evenwicht tussen de douanecontroles en de facilitering van de legale handel.

Met name de maatregelen die strekken tot de in letter a en d genoemde doelstellingen zijn van belang voor de onderwerpen welke ik in deze verhandeling besproken heb.

In het artikel "Modernising the Community Customs Code"¹⁴ geven Michael Lux en James Douglas-Hamilton hun visie op de doelstelling van de Europese Commissie, beide auteurs zijn nauw betrokken geweest bij de totstandkoming van het voorstel om tot modernisering van het huidige CDW te komen.

In dit artikel wordt het standpunt ingenomen dat er gekozen is voor een uitgebalanceerde benadering tussen de belangen van de handel (facilitering, lastenverlichting) en anderzijds de belangen van de Gemeenschap (financiële belangen).

De facilitering en lastenverlichting voor de handel zal dan met name moeten blijken uit de mogelijkheid tot het reduceren van de gestelde zekerheid, althans indien er sprake is van een douaneschuld welke mogelijk zal ontstaan. Door hier de beperking op te leggen dat dit alleen maar kan bij een nog te ontstane douaneschuld geeft men indirect aan dat er bij een reeds ontstane douaneschuld geen ruimte is voor verdere matiging van de zekerheid.

Blijkbaar wegen de financiële belangen van de Gemeenschap en haar lidstaten zwaarder dan de facilitering van de legale handel.

Door de inname van dit standpunt, wordt het aantal mogelijkheden om te komen tot facilitering en lastenverlichting van de handel voor wat betreft de zekerheidstelling al flink beperkt. Voor de domiciliëringsprocedure invoer en de daaraan gekoppelde zekerheidstelling is facilitering op deze basis niet mogelijk.

De vraag is dan natuurlijk of dit standpunt terecht is en of de financiële belangen van de Gemeenschap en haar lidstaten wellicht niet op een andere manier voldoende gewaarborgd zouden kunnen worden, bijvoorbeeld door middel van het stellen van strakke regels omtrent de uit te voeren toetsing en periodiek monitoren van de solvabiliteit in het kader van een AEO-certificering.

4.2. *Invloed AEO-certificering*

Binnen het MCC en MCCIP wordt bij diverse onderdelen steeds vaker gekoppeld aan de voorwaarden welke gesteld worden bij het verkrijgen van de AEO-certificering.

Op zich een te verwachten ontwikkeling waarbij het uitgangspunt van de Europese Commissie zal zijn dat men hiermee een basis heeft gecreëerd voor verdere facilitering van de betrouwbare partner.

¹⁴ Bron: Modernising the Community Customs Code by Michael Lux and James Douglas-Hamilton; Global Trade and Customs Journal, volume 3, issue 9. (copyright; Kluwer Law International)

Maar op het gebied van de financiële verplichtingen zoals bij zekerheidstelling, heeft de Europese commissie dan weer een meer terughoudende opstelling, men mist de kans om bij de AEO-certificering een verdere matiging van de zekerheid toe te staan.

De Europese Commissie kiest hier duidelijk voor het financiële belang van de Gemeenschap en haar lidstaten. Of dit een terecht standpunt is vraag ik me af, vooral gezien de verwachtingen welke men bij het bedrijfsleven heeft geschapen omtrent de AEO-certificering. Natuurlijk brengt het verlagen van de zekerheid een invorderingsrisico met zich mee. Het inschatten van dit risico kan slechts op basis van historische gegevens worden vastgesteld, waarvoor dus nader onderzoek nodig is. Voor zover nu bekend is het aantal uitwinningen minimaal, naar schatting gaat het op jaarbasis voor alle zekerheidstellingen om een bedrag van enkele miljoenen euro's¹⁵. En daar komt nog bij dat het dan waarschijnlijk is dat met name voor de AEO-gecertificeerde bedrijven het aantal uitwinningen in verhouding een stuk lager zou moeten liggen.

Eenzijds zal de huidige economische situatie het invorderingsrisico kunnen verhogen, anderzijds vraagt diezelfde economische situatie om maximale financiële ruimte voor het bedrijfsleven om kredietfaciliteiten zodanig te kunnen inzetten dat men in deze tijden kan overleven.

De afweging in deze is naar mijn mening dan ook meer van politieke dan van financiële aard, naar verwachting zal juist voor de AEO-gecertificeerde bedrijven het financiële risico immers op een acceptabel niveau moeten liggen.

4.3 Financieel belang zekerheidstelling

Om enig inzicht te geven in het financieel belang van de zekerheidstelling in Nederland is hieronder een totaaloverzicht opgenomen van de zekerheidstellingen onderverdeeld naar type douaneregeling. Daarnaast wordt het financieel belang bij de AEO-gecertificeerde ondernemingen vermeld. Dit overzicht dateert uit 2009 en is opgesteld ten behoeve van de besluitvorming van de Staatssecretaris rond de verdere matiging voor AEO-gecertificeerde bedrijven¹⁶. De hoogte van de totale zekerheidstelling is sinds 2009 ongeveer gelijk gebleven, het financieel belang bij AEO-houders is vanwege het groeiend aantal AEO-gecertificeerde bedrijven sindsdien toegenomen.

AKTIVITEIT SOORT:	LANDELIJK TOTAAL	AEO-HOUDERS
DSI ¹⁷	€ 250.000.000,-	€ 19.000.000,-
VERVOER	€ 264.000.000,-	€ 55.000.000,-
MAANDAANGIFTEN	€ 95.000.000,-	€ 14.000.000,-
OPSLAG ENTREPOT	€ 170.000.000,-	€ 8.000.000,-
ACCIJNS/VERBR.BEL.	€ 446.000.000,-	€ 23.000.000,-
TABAK (INCL. ZEGELS)	€ 105.000.000,-	€ 19.500.000,-
TOTAAL:	€1.330.000.000,-	€ 138.500.000,-

Daarnaast hebben AEO-certificaathouders nog voor ruim € 2.000.000,- zekerheid gesteld voor diverse regelingen zoals AV (actieve veredeling), BOD (behandeling onder douanetoezicht), TI (tijdelijke invoer) en RTO (ruimte voor tijdelijke opslag).

In Nederland is in totaal ongeveer € 781.000.000,- aan zekerheid gesteld voor de diverse communautaire douaneregelingen (inclusief douanevervoer). Voor een deel van deze zekerheid is in meer of mindere mate matiging mogelijk.

¹⁵ bron: adviesmemo; AEO! Een zekerheidje d.d. 7 april 2009 van B/CPP gericht aan Directoraat Generaal Belastingdienst

¹⁶ bron: adviesmemo; AEO! Een zekerheidje d.d. 7 april 2009 van B/CPP gericht aan Directoraat Generaal Belastingdienst.

¹⁷ DSI; Douane Sagitta Invoer.

De vergunninghouders hebben kosten bij het verkrijgen van de borg, men zal een financiële vergoeding (rente) moeten betalen aan de borg.

Veel belangrijker nog is het effect op een te verkrijgen krediet bij investeringen in de onderneming. De uitstaande zekerheid zal door de kredietverstrekker worden meegenomen in de afweging om een krediet te verstrekken. De uitstaande zekerheid zal leiden tot een kredietbeperking voor de vergunninghouder en zal daardoor de hoogte van de investeringen in de onderneming beperken.

Een verdere tegemoetkoming in de matiging van de zekerheid zal vanwege voornoemde redenen door het bedrijfsleven als een extra facilitering c.q. financiële lastenverlichting worden gezien.

5. Resumé

In deze verhandeling heb ik getracht inzicht te verschaffen in de zekerheidstelling bij opslagregelingen en de domiciliëringsprocedure invoer zoals deze nu bestaat en hoe deze er na inwerkingtreding van het MCC en MCCIP mogelijk uit zal gaan zien. Het feit dat ik me beperkt heb tot deze regelingen is met name ingegeven door het feit dat juist bij deze regelingen de “pijn” zit bij de mogelijke veranderingen in het MCC en het MCCIP¹⁸.

Het MCC en het MCCIP zijn nog steeds onderwerp van discussie in “Brussel”. In deze verhandeling heb ik me gebaseerd op het MCCIP versie 100-2. Ongetwijfeld zullen er, voordat definitieve besluitvorming heeft plaatsgevonden, nog wel een aantal nieuwe versies van het MCCIP volgen. Er is dus nog steeds ruimte om tot andere inzichten te komen op het gebied van de zekerheidstelling.

In de inleiding gaf ik reeds aan dat de wetgever durf toont om op basis van vastgestelde criteria een uitspraak te doen over het niveau van betrouwbaarheid van een onderneming, de AEO-certificering. Ik stelde daarbij de vraag in hoeverre een en ander ook daadwerkelijk zou leiden tot vereenvoudiging c.q. financiële lastenverlichting bij de klant. Terugkijkend naar de door mij opgenomen probleemstelling kan ik concluderen dat voor wat betreft de effecten op het gebied van de zekerheid voor een AEO-gecertificeerde onderneming een stukje financiële lastenverlichting in de nieuwe Europese wetgeving wordt verankerd. Op zich voor Nederland niet echt vernieuwend, Nederland kende immers al de matiging tot 0% op basis van het beleidsbesluit van de Staatssecretaris. Nu is deze ontheffing van de zekerheid, voor een douaneschuld welke nog niet is ontstaan, voor alle lidstaten vastgelegd middels Europese wetgeving.

Voor wat betreft de wijzigingen en nieuwe mogelijkheden binnen het MCC en de nog in ontwikkeling zijnde toepassingsbepalingen in het MCCIP stel ik vast dat er geen grote wijzigingen c.q. vernieuwingen worden doorgevoerd welke leiden tot vereenvoudiging en/of financiële lastenverlichting maar dat er eerder sprake is van lastenverzwarende maatregelen. De kans om te komen met een extra financiële lastenverlichting in de vorm van een matiging c.q. ontheffing bij de regelingen waarbij de douaneschuld is ontstaan wordt niet benut. Ook de mogelijkheid om te komen tot één zekerheidstelling voor een vergunninghouder met meerdere opvolgende regelingen wordt niet nader uitgewerkt. De matigingspercentages vallen ongunstiger uit ten opzichte van de huidige percentages opgenomen in het CDW.

Dit alles ondanks het feit dat voor wat betreft het vaststellen van de criteria voor doorlopende zekerheid en matiging c.q. ontheffing men steeds meer aansluit bij de criteria welke worden gesteld voor het verlenen van de AEO-certificering, waarbij niet wordt gekeken naar het type douaneregeling (vergunning) maar veel meer naar de betrouwbaarheid en solvabiliteit van de vergunninghouder.

Indien men deze criteria consequent zou doortrekken dan zou dit, naar mijn mening, ook moeten leiden tot vereenvoudiging en lastenverlichting in het kader van de zekerheidstelling.

Verder worden de eisen welke zijn gesteld om in aanmerking te komen voor een doorlopende zekerheid aangescherpt, voor een aantal bedrijven kan dit leiden tot een lastenverzwaring aangezien men bij afwijzing over moet naar de incidentele zekerheidstelling.

Wellicht de belangrijkste lastenverzwarende wijziging is wel de maatregel dat de douaneschuld ook op transactieniveau moeten worden vastgesteld waarbij gestreefd wordt naar een Europese bewaking van de zekerheid op transactie niveau middels een GMS. Bij invoering van deze werkwijze is sprake van een flinke financiële en administratieve lastenverzwaring voor de vergunninghouder EN douane. Deze maatregel lijkt me niet

¹⁸ Deze verhandeling is gebaseerd op Consolidated preliminary draft of the MCCIP (Modernised Customs Code Implementing Provisions), versie TAXUD/MCCIP/2010/100-2.

haalbaar, een beperktere vorm bijvoorbeeld door middel van een “bestaanscontrole” van de zekerheid ligt eerder voor de hand.

Voor wat betreft de ruimte van de lidstaat om, binnen de kaders van de Europese regelgeving, zelf verder te gaan met het “faciliteren” van het bedrijfsleven kan in zijn algemeenheid worden gesteld dat ook hier eerder sprake is van verdere beperkingen van de mogelijkheden. De bestaande nationale bepalingen op het gebied van verdere matiging van de zekerheid worden ingeperkt door het MCC en MCCIP.

Een deel van de oorspronkelijke doelstelling om te komen tot vernieuwing van het CDW, namelijk het handhaven van een billijk evenwicht tussen de douanecontroles en de facilitering van de legale handel is voor wat betreft de zekerheidstelling nauwelijks terug te vinden in de tot nu toe voorgestelde maatregelen.

De door de Commissie zelf ingevoerde betrouwbaarheidscriteria worden daarbij nauwelijks benut, De betrouwbare partner wordt voor zijn inspanningen in het kader van de zekerheidstelling nauwelijks beloond.

Gezien de huidige economische omstandigheden (lees; onzekerheid) verwacht ik dat de Europese Commissie ook in de komende tijd blijft kiezen voor die andere doelstelling namelijk om te komen tot bescherming van de financiële belangen van de Gemeenschap en haar lidstaten.

Literatuurlijst:

- Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad, tot vaststelling van het Communautair Douane Wetboek (CDW),
- Verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie, houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek (Toepassingsverordening CDW),
- Verordening (EG) nr. 1192/2008 van de Commissie, tot wijziging van de verordening 2454/93.
- MCC; Modernised Customs Code, regulation (EC) 450/2008,
- Consolidated preliminary draft of the MCCIP (Modernised Customs Code Implementing Provisions), versie TAXUD/MCCIP/2010/100-2,
- **eCustoms-decision:** Commission of the European Communities, Com (2005) 609 final: Impelementing the Community Lisbon programme; Proposal for a decision of the European Parliament and of the council on a paperless environment for customs and trade,
- Algemene douaneregeling, Besluit van 14 juli 2008 nr. DV2008/519M, Stcrt. nr. 145,
- Handboek Douane, d.d. 5 december 2011, Versie 165,
- Artikel; Modernising the Community Customs Code by Michael Lux and James Douglas-Hamilton; Global Trade and Customs Journal, volume 3, issue 9. (copyright; Kluwer Law International).
- Adviesmemo; "AEO! Een zekerheidje" d.d. 7 april 2009 van B/CPP gericht aan Directoraat Generaal Belastingdienst (Intern stuk).
- Notitie; "uitwerking zekerheidstelling AEO-certificaathouders" d.d. 14 april 2009 gericht aan het overleg Douane-Bedrijfsleven,
- Nieuwsbericht Ministerie van Financiën d.d. 16-04-2009; AEO-status wordt aantrekkelijker.
- Brief Staatssecretaris van Financiën kenmerk: DGB/2009/1424 U, betreffende het besluit tot vermindering van de zekerheidstelling voor AEO-certificaathouders voor de betaling van een douaneschuld bij schorsingsregelingen, zoals douanevervoer.